

Arrest

nr. 121 477 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K.n PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 december 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.10.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

B.N., Y. (R.R.: ...)

nationaliteit: Kameroen

geboren te Mbengwi op (...)1981

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 31.10.2012 zijn A-kaart voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoonde dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit.

Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 022746611).”

Op 28 januari 2014 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 30 september 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de omzendbrief *“betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006”* en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat:

De Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid bij de bestreden beslissing volledig te buiten gaat aan de bepalingen in de Omzendbrief dd. 21 juni 2006 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006 en hiermee de voornoemde wetsbepalingen schendt.

Verzoekster vluchtte weg uit haar land van herkomst, kwam in België terecht om alhier een leven op te bouwen.

Verzoekster bewoonde in België na enige tijd een A-kaart. Zij studeerde in België Management en trachtte op een normale manier haar leven op te bouwen.

Doch aangezien zij aan HIV lijdt, dient zij voortdurend opgevolgd en behandeld te worden, daar de nodige medicatie en behandelingen niet aanwezig zijn in Kameroen.

Verzoekster is thans niet meer in het bezit van haar Kameroens paspoort en kan dit zodoende niet voorleggen. Haar ziekte en de financiële kost belet haar momenteel terug te reizen naar Kameroen om deze documenten opnieuw aan te vragen.

Verzoekster voegde bij haar aanvraag haar verkregen A-kaart.

Om deze te bekomen diende verzoekster uiteraard de gewone procedures te doorlopen en werd haar identiteit toen reeds nagekeken.

De A-kaart is het enige identiteitsbewijs dat verzoekster thans kan voorleggen, daarenboven is het tevens haar geldig verblijfsdocument dat zij in België verkreeg.

Verzoekster is aldus niet akkoord met de genomen beslissing en is van oordeel dat zij wel degelijk afdoende haar identiteit heeft bewezen door het voorleggen van haar A-kaart.

Verweerder is onzorgvuldig geweest in haar besluitvorming.

Terwijl:

1. In de omzendbrief van 21 juni 2006 wordt gesteld dat een paspoort of nationale identiteitskaart aanvaard dient te worden, al is het niet noodzakelijk dat deze documenten nog geldig zijn.

Verzoekster verkreeg haar A-kaart, dat voor haar geldt als haar enige identiteitsbewijs in België, via de geijkte procedure en gebruikt deze kaart ook in haar dagdagelijkse leven om zichzelf te identificeren en haar verblijfsrecht aan te tonen. De A-kaart dient aldus aanvaard te worden als zijnde een nationaal identiteitsbewijs.

2. Meer nog, de vereiste van het voegen van een afschrift van het nationaal paspoort of identiteitskaart staat op gespannen voet met artikel 3 EVRM, zodat de aanvraag zelfs niet kan geweigerd worden louter omwille van de afwezigheid van identiteitsdocumenten (parlementaire voorbereiding: Kamer 2005-06, 2478/1, 35).

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en ten onrechte onontvankelijk werd verklaard.

Het middel is ernstig: de bestreden beslissing is niet conform de interpretatie van de voormelde omzendbrief en bovendien in strijd met art. 3 EVRM."

2.2 Wat de aangevoerde schending van de omzendbrief betreft, stelt verweerder in de nota met opmerkingen terecht dat omzendbrieven richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten maar geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Bovendien verwijst verzoekster naar de in de omzendbrief opgenomen bepaling dat een paspoort of nationale identiteitskaart aanvaard dienen te worden, al is het niet noodzakelijk dat deze documenten nog geldig zijn. *In casu* toont verzoekster niet aan dat de A-kaart kan worden gelijkgesteld met een paspoort of nationale identiteitskaart. Evenmin legt zij een vervallen paspoort of nationale identiteitskaart voor. Naast het gebrek aan bindend karakter van de omzendbrief, merkt de Raad aldus op dat de verwijzing naar de bepaling in verband met het voorleggen van een vervallen paspoort of nationale identiteitskaart, *in casu* evenmin dienstig is.

Verzoekster heeft op 31 oktober 2012 een verblijfsmachtiging aangevraagd met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §§ 2 en 3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet omdat in de aanvraag de identiteit niet is aangetoond op de wijze zoals bepaald in artikel 9ter, § 2 of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet.

Waar verzoekster stelt dat zij wel degelijk afdoende haar identiteit heeft bewezen door het voorleggen van haar A-kaart omdat zij niet meer in het bezit is van haar Kameroens paspoort, doet zij met dit betoog evenwel geen afbreuk aan de bepaling van artikel 9ter, § 2, 4° van de vreemdelingenwet en toont zij niet aan dat de A-kaart niet is opgesteld op basis van haar loutere verklaringen. Verweerder besluit aldus terecht dat verzoekster haar identiteit niet middels haar A-kaart kan aantonen zoals voorzien in artikel 9ter, § 2, nu zij niet aantoonst dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Verzoekster weerlegt het motief niet met haar beschouwingen dat zij niet meer in het bezit is van haar Kameroens paspoort. Bovendien laat verzoekster na zich in haar aanvraag te beroepen op een eventuele vrijstelling van de verplichting om haar identiteit aan te tonen conform artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster betoogt dat zij wegens haar ziekte en financiële kost niet kan terugreizen naar Kameroen om de documenten aan te vragen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel en verzoekster, blijkens de stukken van het administratief dossier, in tegendeel, in het bezit is gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister voor beperkte duur. Tevens merkt de Raad op dat in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk wordt bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 35).

Aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt noch gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten is elke bewering omtrent haar terugkeer naar Kameroen louter hypothetisch en niet dienstig en maakt verzoekster met haar betoog geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten (RvS 5 oktober 2010, nr. 215.574).

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN